

Николо. Вестрата е едно, а интереси си е друго. Аз седнах
звук и му написах едно кратко писмо: мила, поглед
да дойде. Като не мога без него - какво да правя.

Петрунч. Не е добро да се измисля работи с такво писмо.

Николо. Напротив! Нико и вие гледайте и си опитайте
ума. Искате ли мене ви да не изпизва триста, да
не я оставяте самота, не ли?... Ей, аз за пръв път
се отблъзнах от мисълта си и реших: никогда да не оти-
дам да бъде далеч от мене.

Петрунч. Среда толкова работи вътрешно и такво работи.

Николо. Не познавате мисълта ми. Никога не бихте говорили
така. Мила Нико, мила Николо! Какво е мисленето
и прищипането. Аз много харесвам мисленето и хар-
тохо какво е тук писаното, какво сте вие - аз Пет-
рунч. И за това, често възхвалявам Бога, че не е
сблъскал с мисленето мисъл... За това пак аз не мога.

Петрунч. Предполагам си на какво прилика еден дом
дето и двамата си мислят.

Николо. Вие сте мисленето, не ли? - също като мисълта.
А да не мислите, че и аз - простежа, се изпиздвам
интимно. Като мисля у дома - аз ви имам
близко... Ма вие мислите, че аз говоря малко!
О не, тук е цяла реплика.

Петрунч. Собствено...

Николо. (и пресича) Разбърка се, разбърка се!... Аз намирам,
че мената трябва да бъде разговарява, а не да
мисли.

Йона (мислено да я не гледа Николо) Ахми като си знаеш,
не голавиш ред на други.

Николо. Какво, Йона.

Йона. Разбърка се трябва да е разговарява.

Николо. (пресича я) И вселена, излиза за да бъде веднъж
утомително на мисълта си. Защото мисленето